

28. szám.
Julius 15-én 1865.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárban. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVI. kötet.

Thaly Kálmán.

Minthogy Thaly Kálmán akadémiai tag; — tehát collegám.

Minthogy komáromi születésű; — tehát patriotám.

Minthogy kálvinista; — tehát hitsorsosom.

Minthogy poéta; — tehát mesterembertársam.

Minthogy atyámfia; — tehát rokonom.

Minthogy szép fiú; — tehát hasonlóm.

Minthogy Vak Bottyán írója; — tehát határozatista pártfelem.

Minthogy nem lapszerkesztő; — tehát nem rivalisom.

Minthogy nem kritikus; — tehát nem gyilkosom.

Minthogy nem színész; — tehát nem áldozatom.

Minthogy nem jár bugyogóban; — tehát nem kijózanult uj nemzedék.

Minthogy nem szónok; — tehát nem ellenjelöltem.

Tehát ezen tizenkét oknál fogva, ugyan hogy kívánhatná tőlem valaki, hogy olyan rossz élczeket mondjak rá, mint az eddigiekre mondtam.

Csupán azt az egyet szeretném tőle megtudni, hogy valjon mit csinálna Vak Bottyán, ha azzal a megmaradt fél-szemével azokat a dolgokat látná, a mik most történnek, s aztán a szeges buzogány helyett egy olyan rozsdás calamus volna a kezében mint nekem?

K—s M—n.

Teljes számú példányokkal még szolgálhatunk.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Ugy irzek magamat, mint a kinek laba eltörte, aztan megint öszeforasztota, aztan azt mondtak neki, hogy probalyon jarkalni; — mig mindig nem ra merek lipnyi, hatha megint eltörrik? Az a Majlat mig mindig csak baj lat, is az a Schmerling mig mindig nem Schmetterling, hogy elrepülne. In csak mig mindig atul tartok, hogy csak engedi ujsagirok által frakjat rangatadni, csak engedi, eczer aztan birtelen viszafordulya nagy Pressgesetz-, strafdex-, supplement-, novellen-paragrafus göröcsös botyával, is ugy elhusangol vele őket, hogy csak ugy pufog bele hatunk.

Anyit mondanak argonautak, kik Bicsbe jarnak aranygyapju utan, hogy ot publikum anyira megharaguta rank, hogy mig színházba se nem foraztatyta magyar tanczot. Ez mig izz valamit jot jelenti.

Pedig in mar elenalhatatlan impulsust irezem magamban megint egy orszagot megboldogito financzprojectumal föllipnyi. Abul semi se lesz, a mit Besze Janos akarta, hogy status agya ki papiros pinzt; mert aszt nem enged concordatum, meg a primae nonus; — hanem in inditványozom most: alakitsuk *riszvinyes tarsasagot* orszag szükségieinek fedezisire. Riszvinyeket kibocsatanyi szabad, az nem papiros pinz. Aztan *fize-*

sik mindent riszvinyekel. Salarium szolgabironak: nesze riszvinny! forspontosnak, ki visz exmissiora; nesze riszvinny! csizmadia, szabo, a ki csinyalya dolmanyt, csizmat varmegye hajdukknak: tesik riszvinny! kocsmarosnak, a ki ata ebidet: nesze riszvinny! *Coupon* marad kelnernek *bora-valo*; — is igy minden emberbül csinyalyuk capitalistat. Is az nekünk semibe se kerül.

Tanultam izz ezt losonczy vasuttarsasagtul.

Vigezetül közlök tekintedezs barátom uram. (tudom: hogy varja nagyon) a legislegujabb minister combinatio listajat, a mit izz kaptam legisleghitelesebb kutforasbul; ezek szerinte igy lesz:

Belügyminister: *Kecskerelly Aumeth.*

Küldügyminister: *Bolnai Miklos.*

Pinzügyminister: *Besze Janos.*

Hadügyminister: *Janos Vajda.*

Cultus minister: *Naday Ezüstös.*

Kereskedelmi minister: *Don Gunaros di Laucas.*

Igazsagügy minister: *Zerffy Gusztav.*

Ministerelnök: — — az majd csak megszesek in magam.

Alazatos szolgaja

Tallérossy von Zebulon.

Hát tehetek én róla?

Nagy korhely volt városbíró uram, szerette a szépet, estenkint csak tíz tizenegy óra vezette haza hű hitvestársához, a ki azután eléggé feddette is késői kimaradásaiért; természetesen csak a szelidebb oldaláról véve a féltés dolgát, hogy hátha valami baja történhetnék ily késő éjszakának idején.

Városbíró uram aztán mindig kimagyarázta magát, hogy disznó sok baj van annál a városházánál, az ember nem szabadulhat tíz óránál hamarabb a sok dolog felől. (Pedig hát tíz órákor már aluszik ott minden ember még a strázsa is.)

Egyszer éppen tizenkét órákor vetődött haza város

bíró uram. A hitvestárs még le sem feküdt s dorgálni kezdé nagy szeliden, ugyan hogy nem félti drága életét?

— Ejh hagyd el, szól bosszusan bíró uram, hiszen jöttem volna már, de Nagy Jánosné nénédasszony meglátott a kapuból, lefülelt, telebeszélte a fejemet mindenféle panaszával, két óra hosszant nem birtam tőle szabadulni.

— Ugyan, ugyan, édes uram, sopánkodék a hű hitves; — hiszen a Nagy Jánosné néném asszony, két esztendeje már, hogy meghalt, Isten nyugasztalja meg szegényt.

— Meghalt-e? riad fel városbíró uram, s visszavág nagy daczosan: — *hát tehetek én róla, hogy meghalt?*

Nagy szilárdság!

Semmi különbség sincs bennünk
Hatvanegyben és az idén.
Olyan könnyen nem változtat
Magyar ember az ő hitén.

Megmondtuk, hogy nem engedünk
Dolgunkból, csak egy hajszálnyit.
Ezen határozatunknál,
Még most is megfogunk állni.

Csekély különbség van csupán,
Ama bizonyos hajszálban:
Akkor *szélében* értettük,
Mostan pediglen — *hosszában*.

K—s M—n.

Ugyan lehetett hajdan olcsón törvénykezni a szegény népek?

Egy hajdani táblabíró beszélte azt nem rég asztal fölött.

„Fiatalkoromban voltam, akkor jelentem meg először a vármegye gyűlésén, mingyárt meg is tettek táblabírónak, s a legelső uri székre azonnal meg is hívtam ülnököknek.

Magam kocsiján mentem, nem került a fuvar a publikum pénzébe.

Első nap sok volt a dolog, megijedtem tőle, mint legfiatalabban, mindig velem zavartattak legelőbb; valamelyik vén táblabíró azzal a gyanúperrel élt, hogy tán el akarok tenni majd a jövő éjjel, s e végett azzal a fogással élt, hogy el kezdte előttem híresztelni, hogy milyen szép leánya van a tisztartónak, annál szebbet soha sem láttam, ma nincs itthon, benn van a városban, de holnap haza jön.

Én hát a holnapot is bevártam.

Akkor megint azzal biztattak, hogy csak másnap lesz a szép leány látható.

Igy öt napig folyvást irtam, szavaztam, referáltam, parasztokat egyeztettem, határt igazítottam, tolvajokat vallattam; abban a reményben, hogy majd látok egy szép leányt estére.

Ilyen este pedig nem következett el.

A hatodik nap az elnök azt mondá, hogy minden el van végezve közmegelegedésre, semmi pörös tárgy nem maradt fenn, s már most szíves köszönetet mond a táblabírónak a fáradságukért, s kiosztja a megszolgált diurnumaiakat.

Engem nagyon zsenirozott ez: már hogy fogadjak én el diurnumot azért, hogy itt ültem és törvényt szolgáltattam? mikor az nekem semmi fáradságomba sem került.

Az elnök vette észre, hogy szégyenlem a dolgot, nem akarta a kezembe nyomni a salláriumot, hanem a mint elment mellettem, éreztem, hogy a hátulsó zsebembe dugott bele valamit.

Hirtelen odakapok: — hát: öt szem mogyoró volt benne.

Tehát a legelső törvényszolgáltatási functionomért kaptam *öt szem mogyorót, meg egy ígéretet, hogy majd látok egy szép leányt!*

. Azért voltak akkor boldog idők!

Áldás.

Legyen áldott az az óra,
A mely születni látott;
S az a feledhetlen emléő,
Mely adott első tápot.

Legyen áldott az a bölcső,
Mely álomba ringatott;
És az édes anyai kar,
A mely nyugalmat adott.

Legyen áldott az a porszem,
A melyre lábod lépett;
S az a virág, mit először
Kicsiny kezéd letépett.

Legyen áldott az az ajak
Mely tanított beszélni;
S az a mese mit először
Tanultál elregélni.

Legyen áldott az az oltár
Hol először térdeltél;
És az a tiszta imádság,
A mit ekkor rebegettél.

Legyen áldott az az érzet,
Mely hevité kebledet:
Midőn megismeréd, hogy mi
A hit, remény s szeretet?

Legyen áldott, százszor áldott
Szíved első szerelme,
Mely áldásos, mint az Isten
Jósága s szent kegyelme.

Legyen áldott, százezerszer
Az a drága érzelem, —
Mely az üdvét, boldogságot
Megismerteté velem.

Legyen áldott, mindörökké
Jó lelked, s szereteted:
Mely üdvvel tölti be szívem,
S — — bankóval erszényemet! —

A dispositionsfondista különböző helyzetekben.

A kinek a szekeren ülsz.

Bernát Gáspárhoz Bernát Gazsi.

Pest, 1865.

Röviden irok és confuse. Nagy baj van a háznál. Tudd meg és borzadj. Rendkívüli események ellen, (például betegség, házasság, kaszárnyaláz stb.) néhány forintot összesanyargattam. Több év óta hozzá se nyultam e szent pénzhez, pedig gyakran öreg tüzet számra üldögélt a szükség a nyakamon. Jelenleg is hagytam volna ezen papiresaladót pihenni, mert jól tudom, hogy annyi keserves tortura után, mint a mennyin e szegény állat átesik, míg kendermagból bankó válik belőle: vajmi jól eshetik a hevergetés. Azonban édes álmukból föl kelle őket riasztanom, mert oly vállalathoz hivatám meg vezértársul, a mely milliókkal kínálkozott az erszény konyhára.

Ez új válalat czime: mozgósítható vasut. (Eisenbahn portabile). Igen kényelmes, mert zsebre pakolha-

tó; minden utazót megvár, és addig s arra nyújtható, a meddig és a merre akarja az ember.

Mint reform barát, börzei és hazafias örömmel vittem tőkepénzemet a zsebvasut művészhez. Kezdi a pénz számlálni. Rám-rám tekintget. Mosolyg. Eleinte azt hittem, hogy biztos szerencsémnek örvend az önzetlen polgártárs. Nem öröm volt az, hanem szánalom, mert ezres bankjegyek helyett fanyar pofájú eggyesek ásitottak előtte.

„Teremtő isten! meglóptak“ gondolám. Nem lóptak biz engem meg pajtás; hanem valami kétségbe esett egérbanda három nullát kirágott az ezreseimből.

Egy telivér kandur által a haramia egereket azonnal elfogattam. Ezennel küldöm hozzád mind a szemes egérfamiliát, mind a szemetlen ezreseket. Nálatok ugysis ritkaság a bankó, mire nézve küldj azokért vagy másfél véka aranyat.

A dispositionsfondista különböző helyzetekben.

annak a nótáját fújjad.

Távozik a macska, tánczolnak az egerek.

III. Vén ifju legény

Adonisz, született anno 1801.

Vály—Jókay Esztertől.

(Folytatás).

Mily hatalmas miniszter lehetett volna! akkora pontossággal, és minden fordulat kiszámított megtartásával. És azt mind oly komoly ábrázattal! Nem vettem észre csak egy mosolygást sem aszott ábrázatán, bajusza azon mód állt keményre kikenve orra alatt még reggel felé is, a mint este legelsőbb megpillantottam, — azt hittem eleinte, úgy van oda festve korommal, de később oda jött nagynénémhez, — én rám persze nem ismert, — beszélt valamit arról, mily jól mulat! — hanem nagyon vigyázott, hogy beszéd közben felső ajka ne mozduljon. Mondják, csak úgy foghegyen szokott beszélni, nehogy szépen kipödrött bajuszának állása elromoljék.

Másnap nagynéném elbeszélte Adonisznak egész élete voltát. Huszéves korában vesztette el édes apját. A még akkor iskolában levő kiskorú fiút, a nálánál tíz évvel idősebb, már hírneves ügyvéd testvér gyámságára bízták. A testvér bátya legelsőbb is azon kezdte, hogy az eddig igen is bő költséghez szokott fiútól még a legszükségesebbre valót is megvonta, s mikor az a miatt panaszt emelt, kurtán tudtára adta, hogy édes apjok éppen kedves Ádám fia miatt több terhet hagyott az ősi fekvő birtokra, neki hát most kötelessége azt letisztázni, a mit csak úgy érhetnek el, ha lehetőleg kevéssel beérik, ő hát a maga részére sem vesz el többet százhusz forintnál, — ő azzal élél egy éven át, — de öcsésének sem ad többet egy garassal sem, legyen annak is elég annyi, ő még prókatori keresményét is mind az édes apjok után maradt adósság törlesztésére fordítja, csak hogy majd négy év múlva, ha öcsce teljes korú lesz, egészen tisztá, adósságtól ment birtokon osztozhatnak. Az ugyan elég szándék volt, csak hogy nem oly kényin kedvin nevedekett urfi volt Ádám, a ki azzal meg tudott volna elégedni, vagy ha többre volt szüksége, tudott volna magának, husz éves korában, egy fillért is keresni.

Csak azért is vigan élt és költött, mind addig, míg a hitelben tartott. Majd kifizeti adósságát testvére, — dicsekedett — van miből. — De biz a testvér nem fizetett senkinek — fusson pénze után a ki kiskorúnak adott. A fiú ijesztgette bátyját, hogy ő katonává lesz. — Csak credj — biztatta bátyja, majd ott tanítanak egy kis regulára, éppen neked való lesz egy kis katonai nevelés. Ádám kétségbe volt esve, szeretett volna kemény szívű testvérén boszút állni, a ki tőle igazságtalanul elvonja a magáét, mint gazdasszonyának panaszolta, — kinek legtöbbször tartozott. — Az eszes asszony pedig nagy részvétet mutatott, segített a szívtelen fukar testvért szidni, átkozni.

Stánczika pedig a házikisasszony sirt, szomorkodott, nagy bánatában nem is evett — mikor látták — az asztalnál — azt mondta édes anyjának, hogy az ő szíve megreped, ha Ádám urfinak szükségeit kell szenvednie — persze Ádám urfi jelenlétében mondta.

Az ilyen dolgokban már jártas mama (egy leányának már szerzett jó diák parthiet :) elgondolta, hogy ha ő néhány száz forintot riszkíroz most, úgy megköt-

heti a szép fekvő birtokú Ádám urfit, hogy az ő még otthon levő kedves Stánczi leánya gemachte földes asszonyság.

— Soha se busuljon édes urfi — vigasztalta a magával jót tehetetlen elkényeztetett urfit a ravasz nő — míg nekem lesz, én az utolsó garasomat is odaadom, de hogy is engedjük mi, ugy-e édes leányom — az urfit szükségét látni, inkább magamról eladom még a rajtam valót is — ajánlakozott az asszony, hosszában végig hasadt tarka kötényét könyező szemekre takarva — hiszen Stánczikámnak a szíve repedne meg, ha a kedves Ádám — már megbocsásson, hogy ugy szöllítom — akármiben szükségét szenvedne. Mi bizony ugy szeretjük az urfit, mintha csak tulajdon fiunk volna.

— Oh mamám — tiltakozott Stánczi — én azt nem mondtam, én csak nagyon sajnálnám, ha el kellene tőlünk menni Ádámnak, ha katonává lenne.

— Soha se kell biz annak elmenni, addig a három esztendeig — mert már egy elmúlt az apa halála óta — megélünk a mienkből, azután pedig lesz az urfinak elég szép birtoka, a mi akkor már bizonyosan ránéz. Ismerem én az urfi jó szívét, hogy akkor meg ő nem hagy minket éhenveszni. A meggondolatlan deák gyerek persze minden ígéretet ráhagyott, sőt némely ajánlatokat toldalt is a mama jövőre iránti reményeihez.

Meg is tartotta a boldogtalan fiú adott szavát, egy év múlva megesküdött Stánczikával. — De még két év volt hátra a nagykorúságig, hát nem lett rögtön gemachte földesasszonyság Stánczi, sokat nyomorgott biz az, majd harmincz esztendeig, sőt negyvenet is lehet mondani.

Mert hát mikor Stánczikának fia született, ez a mi Adoniszunk irt Ádám testvérenek, hogy ő már családos apa, hát neki okvetlen szüksége van az ötöt illető örökségre — persze a harmincz éven túl levő bátyának még esze ágában sem volt megházasodni. Irt hát egy gúnyos gratuláló levelet a gyerekeknek, és tudtára adta, hogy ő már eszközölt számára rendeletet, melyben ezutánra is az ő gondnoksága alatt marad, az éretlenül cselekvő gyerek egész birtoka — ő a zárgondnok — majd számol, a vármegyében a mint illik, kimutatja mennyi adósságot törlesztett ő édes apjok halála óta a maga keresményéből — aztán jut is, marad is talán valami a min osztozzanak — tessék az ifju asszonyságot és az ujszülött ifju urat tartani a mint tudja — ha tesszik akár szép reményekkel, nem bánja, ha abból is meg tudnak élni — ő tőle ne várjanak soha semmit, a mint vetették fejkö alját, ugy aludjanak rajta.

A fiatal férj és apa, nem az a jellem volt, a ki tudott volna magán segíteni, nem is ugy nevelve, hogy szükségét akár eltűrni, akár a maga erejéből és tevékenységével le tudott volna győzni. Kivált mikor anyósa és felesége is vigasztalás helyett, csak zaklatták jószága átvételére. A helyett, hogy buzdították volna valami tiszteséges kereset módra, pört kezdettek a gondnok bátya ellen, de a melynek az a nem várt kimenetele lett, hogy a birtok maradt ezutánra is mint volt idáig. A törvény nem kedvezett a megházasodott deák gyerekeknek.

A boldogtalan fiú nagy hamar megunta a két nő

szünteleni sápitózását, s az elhanyagolt gyermek éjjeli nappali folytonos sivalkodását — el ment vadászni, de magát lőtte föbe. Így jutott kora árvaságra a mi Ádámunk.

Öreganyja gyűlölte a szegény ártatlant, hanem Stánczikának meg kell adni az igazat, hogy a gyermeket apja halála után egész szeretettel ápolta, és az a szeretet a gyermekkel együtt nőtt az anyában; — az már csak elég nagy szeretet lehet, a melyik akkora mint Ádám.

A fukar nagybátya ajánlott valami csekély év-pénzt testvére gyermeke számára *önként*, de azt hozzá tette, hogy ha ő véle törvénykedni kezdenek, akkor semmit sem kapnak. Stánczinak már volt tapasztalata, hogy sógora igen hatalmas prokátor, perköltségre valója sem volt, elfogadta hát a mit kapott és igyekezett vele szükségeit fedezni, a hogy lehetett, Ádi fiát pedig tanította abban a reményben, hogy majd ha az prokátor lesz, kipereli apai birtokát nagybátyja körmei közül.

De nem kellett anyi ideig várni — Adonisz még mai napig sem tette le az ügyvédi vizsgát — hát hijjába is vártak volna.

— Ejnye pedig már ezelőtt húsz évvel patvarista volt, és pedig nem fiatal, talán azért is hita mindenki Ádám bácsinak? — mondtam én csudálkozva. —

— Biz az már akkor harmincz esztendő felé járt, de azért még tiz esztendő mulva sem vitte többre az irtóéakáságnál, mig vagy öt év óta *ur*, a maga ura, — lett a válasz. —

Édes anyja nélkülözések, és az öreganyja részéről mindenféle igazságtalan szemrehányások közt, tanította, iskoláztatta a bamba fiút, a kinél ugyan semmiféle tudomány nem birt gyökeret verni — hanem írása különös szép, tiszta és hibátlan lett, leirt mindent úgy a mint elibe tették egy betű hiba nélkül, hanem a leirt dolgok tartalmát ugyan senkinek el nem mondta.

Mikor a jogot — többszöri ismétlés után — végre úgy, a hogy átúsztá, irt nagybátyjának, ajánlja őt valakihez patvaristának. — Már akkor jól túlhaladta a húsz évet.

A nagybátya már hatvanfelé járt, — felesége soha sem volt, gazdasszonyaival véghetetlen sokat perlekedett, elgondolta hát a vén ifju legény, hogy neki hasznos is lesz, kényelmes is lesz, ha ő most nagylelkűséget mutat, és magához veszi sógornéját fiastól együtt — az öreg asszony már rég meghalt. —

Tudtokra adta tehát szándékát még pedig igen kegyesen. Mivel látja, hogy öccsének szép írása van, azt pedig reményli, miszerint szorgalmas és jó erkölcsű fog lenni, azt is tudja, hogy édes anyja nagyon szereti keze alatt tartani fiát — azt jól is teszi, tartsa szemmel, ne hogy az is olyan ostobaságot kövessen el mint apja: jöjjön hát a fiú anyjostól az ő házához, azt pedig ne gondolja senki, hogy tán önédekből veszi őket magához hogy ne kelljen tovább a szokott évpenzt fizetni, ő ezt ezutánra is kötelezi magát megadni, s csupán azon kegyes érzésből veszi házához sógornéját, hogy legyen a ki a gyerekekről — vén egy gyermek volt biz akkor már Ádám — anyailag gondoskodjék, ne tán valami baja találná érni s akkor ötet okolnák. — Ilyen forma tartalmú levél lett a gondos nagybátya válasza öccse szépen irt levelére. —

— Azt a levelet persze Stánczi fogalmazta, és végtelen lett öröme, annak nem is reménylhetett sikere felett. Sietett dolga elintézni a túlboldog anya — nem kell fiától elszakadni! — És ha férje által nem lehetett neki bejutni az úri család körébe, most odajut annak testvére, a sokat kárhoztatott bátya által.

Stánczi az egész várost hirtelen befutotta a sógora levelével, ime lássák, csak arra vártak, hogy a fiú kitanulja iskoláit, most már mint egyetlen örökös haza kívánják. Azután kiment a temetőbe, ott felkereste édes anyja elhanyagolt sírját, letérdelt a már félre dült fej-fához és eldicsekedett a csendes hallgató sírhalomnak, hogy most már ő mily nagy uri asszonyság lesz, igazi földessasszonyság! teljesült vágyuk és reményük — csak még is jó volt az a deák parthie! —

Hanem már most azt a sok átkot mit édes anyja mondott mind az ő szerencsétlen halállal kimúlt férjére, mind annak életben maradt testvér bátyára; vonja vissza ott a hideg sírban, a rég elhunyt édes anya. Azt követelte fejére kulcsolt kezekkel a sírnál térdelve Stánczi; mert most már ő is és szeretett egyetlen fia is annak a sokat megátkozott háznak lesznek lakói, ahoz a családhoz fognak tartozni. Sokáig ott sirt, rimánkodott, mintha azt várta volna, hogy majd csuda történik és a bedült sírból kikel az ő rég eltemetett édes anyja, hogy vissza vonja az átkot, és mondjon helyette áldást a sógor fejére és házára.

A sógor pedig nem törődött sem átkokkal, sem áldással, hanem igen is a sógor asszonya nagy náthájával, a mit az a későig temetőben időzéssel szerzett magának. Mikor megérkeztek alig birt szegény Stánczi a sok tüsszögés miatt szóhoz jutni. De jobb is volt rá nézve, hogy nem mondhatta el mindazt a mint készült egész úton, nagylelkű sógorát felköszönteni, és magát most már elismert jogaiba beavatni.

— Thjú! hallja-e sógor asszony, maga kész betegnek jön a mint veszem észre, nálam pedig nem betegeskedhetik — ilyen formán köszöntötte az érkezőket a sógor — ez a fiú is ugyan vézna, látszik hozzá van szokva a koplaláshoz. No nálam jó dolguk lesz, ha meg tudják becsülni, de az éléstár kulcsa nálam fog állni, mint szokott rendszeren ez előtt is. Hanem herbatét főzhet magának sógor asszony, jó ám az ezerjófű czukor nélkül is, sőt czukorral nem is lehet meginni, ezerjófű van elég, majd adok belőle, magam szoktam szedni mikor kiballagok a kis birtokocskámba, vadásztarisznyámat mindig tele szedem, készülés előtt igen sok van a réten, aztán az igen jó étvágyat is csinál, nálam pedig van mit enni — jöjjön csak sógor asszony, majd megmutatom az én éléstáramat, tudom nem látott még olyan rakott kamrát — tette hozzá dicsekedve — és csakugyan igaza is volt. Mesterség volt abba a kamrába behatolni, tele volt az belakolt homhárokkal, erősen bekötözött zsákokkal, a gerendázatról pedig oly sok füstölt disznó- és juhús logott le, hogy szinte sötétséget csinált a külömben két jókora ablakkal ellátott helyiségben.

Stánczi erős náthája daczára is oly orrtekerő szagot érzett, hogy rögtön meg is gyógyult tőle.

(Folyt. köv.)

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Mikor az ember a fürdőben ül, legelőbb nem fél az esőtől, hogy megázik.

— — Egyike a most lelépett magyar államférfiaknak azt a bonmot mondá, hogy no már most majd az *ó-conservatívek* kiszedik a gesztenyét a parázsból: a *Deák pártiak* megtisztítják: s a *határozatisták* megeszik. (Úgy látszik, hogy még ez a fenyegetés sem tette meg a szándékolt hatást.)

— — Az is tréfás eset volt, a hogy a magyar udvari cancelláriában legelőbb tndomására jöttek amaz örvendetes személyváltozásnak. Reggel minden hivatalnok az asztalánál ült már és másolta, fogalmazta a hoszszú útra kelendő rendeleteket, midőn sebtén benyit egy udvari kamarás nyaláb levéllel hóna alatt, s azt kérdi nagy sietve az irodafőnöktől: „mondja csak kérem, mi a keresztneve a főcancellárnak?” Az elámul, és méltó méltatlankodással viszonz, hogy hát hiszen azt már csak mindenki tudja, hogy ő excellentiája a legnagyobb német hősnek a nevét viseli. — „Eh mit? — szól az udvari úr, nekem a másik kell, az az új: a Majláth: azt hogy híják a keresztnevéen?” — A kérdezett hűledezve mondá, hogy „György.” Amaz aztán sietett odább. — Képzelmű, hogy hagyta abba rögtön minden másolást és fogalmazást a cancelláriában!

— — (Valyon nem atyafia ez a Schuller et Comp. a ki most megbukott annak az erdélyi reichsrath Schuller Libloynak?) De alkalmasint: mert az is vasutat akart készíttetni, aztán az se készíttetett.

— — (Hátha már most az történnék, hogy a bécsiek jönnének le Pestre, s itt lennének magyar reichsráthokká?) Deus avertat! Hisz akkor mind németekké lennének, mert ha tíz magyar közé egy német vetődik

vendégnek, annak a kedvéért szokás szerint valamennyi mind németül beszél aztán.

— — A József városi képviselőségre, úgy hírlík, hogy csőd fog nyitattni, előbb kipróbáltatván a vállalkozók, hogy melyik tud közülök több pohár ezukros vizet meginni beszéd közben?

— — (Hát mi ez a mostani provisorium utáni provisorium?) Hát ez az, mikor az ember a pítvarból benyitott már az ajtón, s akkor veszi észre, hogy még egy másik ajtó is van előtte, s akkor aztán a két ajtó közébe szorúlva tapogatózik, hogy hogyan találhatná meg valamerre a kilincset?

Isztrikuez és Nasszalmicseszkul.

I. Te! megjárjuk, ha ezután Pestre kell mennünk, s magyar Reichsrathokká leszünk.

N. Már hogyan járnánk? Én ott is épen olyan jól fogom érteni a tanácskozásokat, mint itten.

Sziporka.

= Ha azok a kik tiltott könyveket olvasnak, rossz érzelmű emberek: akkor a censorok a legrosszabb érzelmű emberek; mert azok olvasnak legtöbb tiltott könyvet.

Törvénszék előtt.

Biró. Hány éves ön, asszonyom?

Tannő. Épen nyolcz évvel vagyok ifjabb a férjemenél.

Biró. Hát az mennyi idős?

Tannő. Harminczkettő.

Biró. Irja jegyző úr: tanu: negyven éves.

Tréfás kérdések.

Miért emlegetik a bécsi centralisták vezérszó gyanánt Kuranda nevét?

Azért, mert ebben vannak óhajtásaik öszpontosulva, a mit a kormánytól várnak a maguk részére, mondván: *Sinecuram da!*

Ki az, a kinek még az ellenségei is iparkodnak szaporítani a jószágát?

Majláth György, mert neki az ellenségei igyekeznek növelni *Zavart*.

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Lövész utca 6. sz.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1865.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Poldák.